

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (пети разширен състав)

11 февруари 1999 година*

„Държавна помощ – въздушен транспорт – Данъчна мярка – Иск за отмяна – Недопустимост”

По дело T-86/96

Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen, дружество, учредено съгласно германското право, със седалище в Бон, и състоящо се от следните членове:

- **Aero Lloyd Flugreisen GmbH & Co. Luftverkehrs-KG**, дружество, учредено съгласно германското право, със седалище в Oberursel (Германия),
- **Air Berlin GmbH & Co. Luftverkehrs KG**, дружество, учредено съгласно германското право, със седалище в Берлин,
- **Condor Flugdienst GmbH**, дружество, учредено съгласно германското право, със седалище в Kelsterbach (Германия),
- **Germania Fluggesellschaft mbH**, дружество, учредено съгласно германското право, със седалище в Берлин,
- **Napag-Lloyd Fluggesellschaft mbH**, дружество, учредено съгласно германското право, със седалище в Langenhagen (Германия),
- **LTU Lufttransport Unternehmen GmbH & Co. KG**, дружество, учредено съгласно германското право, със седалище в Дюселдорф (Германия), и
- **Napag-Lloyd Fluggesellschaft mbH**, дружество, учредено съгласно германското право, със седалище в Langenhagen, действащо от свое име,

за които се явява адв. Gerrit Schohe, адвокат, Хамбург, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на адв. Marc Baden, 34b Rue Philippe II,

ищци,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явяват г-н Anders Jessen и г-н Paul Nemitz от правния отдел, в качеството на представители, подпомагани от адв. Hans-Jürgen Rabe

* Език на производството: немски.

и адв. Georg M. Berrisch, съответно от хамбургската и брюкселската адвокатска колегия, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на Carlos Gómez de la Cruz, също от правния отдел, Wagner Centre, Kirchberg,

ответник,

относно иск за отмяна на Решение 96/369/ЕО на Комисията от 13 март 1996 г. относно финансовата помощ, отпусната на германските аеролинии под формата на привилегировано третиране на амортизациите (ОВ L 146, стр. 42),

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (пети разширен състав),

в състав: г-н J.D. Cooke, председател, г-н R. García-Valdecasas, г-н P. Lindh, г-н J. Pirrung и г-н M. Vilaras, съдии,

секретар: г-н J. Palacio González, администратор,

като взе предвид писмената фаза на производството, както и заседанието от 29 октомври 1998 г.,

постанови настоящото

Решение

Фактическа обстановка

1. През 1965 г. Федерална република Германия е въвела в данъчното си законодателство член 82e от Einkommensteuer-Durchführungsverordnung (Правилник за прилагане на данъка за облагане на доходите) („EStDV”). Това е установило за определен период, специалното облагодетелствено третиране на разходите за придобиване на определени категории търговски кораби, рибарски лодки и въздухоплавателни съдове.

2. Съгласно това третиране, субекти, придобиващи нови въздухоплавателни средства, са могли, през годината на придобиването и през следващите четири години, да прилагат специално амортизационно отчисление в размер до 30 % от общата цена на закупуване. Това специално амортизационно отчисление може да бъде разпределено по усмотрение през първите пет години. В края на този период, балансът на придобивната цена трябва да се запише според едностранния метод. Самолетите, които попадат в приложното поле на тази разпоредби, са самолети, регистрирани в Германия и използвани за търговски цели за международен транспорт на стоки или лица или за други обслужващи дейности, извършвани извън Германия.

3. През 1986 г. германските власти са удължили действието на член 82e от EStDV до 1994 г.

4. На 21 април 1993 г. Комисията, съгласно член 93, параграф 1 от Договора за ЕО, е уведомила правителството на Германия, че този способ за амортизационни отчисления представлява съществуваща помощ, която е несъвместима с член 92 от Договора (ОВ

1993 г., С 289, стр. 2). Комисията е предложила този способ да бъде премахнат за сектора на гражданската авиация най-късно до 1 януари 1994 г. Това дело е регистрирано под № Е 4/93.

5. С писмо от 8 септември 1993 г. правителството на Германия е уведомило Комисията, че то възнамерява да удължи действието на член 82е от EStDV от 1 януари 1995 г. до 31 декември 1999 г. Това удължаване е въведено на 13 септември 1993 г. със Standortsicherungsgesetz (Закона за подобряване на условията за данъчно облагане) с оглед гарантирането, че Германия запазва своята позиция на вътрешния европейски пазар, като седалище на предприятия; Bundesgesetzblatt I, стр. 1569). От друга страна, неговото влизане в сила изрично е поставено в зависимост от предварителното разрешение от страна на Комисията (член 20, параграф 2 от Standortsicherungsgesetz).

6. Комисията приема становището, че писмото от правителството на Германия от 8 септември 1993 г. е представлявало уведомление за нов вид помощ съгласно член 93, параграф 3 от Договора и го е регистрирала като такова с № 640/93.

7. На 8 декември 1993 г. Комисията е взела решение да започне процедурата, предвидена в член 93, параграф 2 от Договора по двете дела – Е 4/93 и N 640/93. С обява, публикувана в Официален вестник на Европейските общности на 19 януари 1994 г., тя официално е уведомила останалите държави-членки и всички заинтересовани трети страни да представят коментари, които те могат да имат относно въпросните мерки (ОВ 1994 г. С 16, стр. 3).

8. На 29 ноември 1995 г. Комисията е приела Решение С (95) 3319 окончателно относно финансовата помощ, отпусната на германските дружества, под формата на способ за амортизационни отчисления („Решение С 3319”). По същество, това решение забранява на Германия да удължава действието на член 82е от EStDV от 1 януари 1995 г. до 31 декември 1999 г.

9. С иск, подаден в секретариата на Първоинстанционния съд на 28 февруари 1996 г. с № T-25/96, ищите са завели дело, с което искат отмяна на Решение С 3319.

10. На 13 март 1996 г. Комисията е приела Решение 96/369/ЕО относно финансовата помощ, отпусната на германските авиолинии под формата на способ на амортизационни отчисления (ОВ 1996 г., 146, стр. 42) („оспорваното решение”).

11. Последният абзац от мотивите на Решение 96/369 гласи, че:

„... (Решение С 3319) .. трябва да се оттегли, тъй като германската редакция съдържа многобройни грешки, въпреки че по същество е същата, както в настоящото решение.”

12. Диспозитивната част е предвидена, както следва:

„Член 1

Удължаването на действието от 1 януари 1995 г. до 31 декември 1999 г. на разпоредбите на член 82е от ... (EStDV), който установява специален способ за амортизационни отчисления за авиацията, представляващ държавна помощ, която е несъвместима с общия пазар по смисъла на член 92 от Договора за ЕО и член 61 от Споразумението за ЕИО.

Член 2

С настоящото Германия се призовава да преустанови мярката за предоставяне на помощ, посочена в член 1, считано от 1 януари 1995 г.

...

Член 4

Процедурата, свързана с разпоредбите на германското данъчно право, посочена в член 1, във версията, действаща до 31 декември 1994 г., е преустановена.

Член 5

Решение (С 3319)... се оттегля.

Член 6

Настоящото решение е адресирано до Федерална република Германия.”

13. С Определение от 14 март 1997 г. *Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen* и *Narag-Lloyd/Комисия* (Т-25/96, *Recueil*, стр. II-363), Съдът е постановил, че след приемането на оспорваното решение, искът, подаден срещу Решение С 3319, е останал лишен от смисъл и че следователно вече няма нужда да се произнася решение по това дело.

Процедура и претенции на страните

14. Ищците са завели настоящото дело с иск, подаден в регистъра на Съда на 31 май 1996 г.

15. С отделен документ, подаден на 16 септември 1996 г., Комисията е направила възражение за недопустимост съгласно член 114 от Процедурния правилник. Ищците са представили своите становища по това възражение на 15 ноември 1996 г.

16. С определение от 8 юли 1997 г., Съдът е оставил своето решение по това възражение за окончателното решение.

17. С отделен документ, подаден на 10 декември 1997 г., ищците са поискали налагане на обезпечителни мерки, което е било отхвърлено с определение от 2 април 1998 г. от председателя на четвърти разширен състав, от Първоинстанционния съд по дело *Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen et Narag-Lloyd/Commission* (Т-86/96 R, *Recueil*, стр. II-641)

18. След изслушване на доклада на съдията докладчик, Съдът (Първи, разширен състав) е взел решение да даде ход на устни прения, без някакво подготвително проучване. От друга страна, с писмо от 1 октомври 1998 г. Съдът изисква от страните да представят редица документи и да отговорят на определени въпроси. Ищците и Комисията са спазили това искане в позволеното им време.

19. Страните са представили устни аргументи и са отговорили на въпросите на Съда на заседанието на 29 октомври 1998 г.

20. Ищците твърдят, че Съдът следва да:

- обяви делото за допустимо;
- отмени оспорваното решение в частта, която касае удължаване на действието на член 82е от EStDV от 1 януари 1995 г. до 31 декември 1999 г.;
- осъди Комисията да плати разноските.

21. Комисията твърди, че Съдът следва да:

- обяви делото за недопустимо;
- не уважи иска, поради необоснованост;
- осъди ищеца да плати разноските.

По допустимостта

Аргументи на страните

22. Комисията оспорва, че делото е недопустимо, тъй като ищците не са лично засегнати от оспорваното решение по смисъла на член 173, параграф 4 от Договора.

23. Тя изтъква, че в своето решение от 5 юни 1996 г., Kahn Scheervaart/Комисия, в точка 39, Съдът е постановил, че член 82е от EStDV е данъчна разпоредба с общо приложение. Комисията приема, че оспорваното решение се отнася специално за тази разпоредба. Следователно, тя представлява мярка с общо приложение, която не може като такава да засяга лично лица, различни от нейните адресати, тоест Германия.

24. Освен това, според Комисията, ищците не са засегнати поради никакви техни характеристики, които са им присъщи или поради обстоятелства, които ги отличават от всички други лица (Решение на Съда от 15 юли 1963 г., Plaumann/Комисия 25/62, Recueil, стр. 197, 223).

25. Според ищците, *locus standi* на ищеца, дружеството Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen („ADL”) трябва да се разграничава от това на ищеца, предприятие Нарпаг-Lloyd Fluggesellschaft mbH („HLF”).

26. По отношение на ADL, фактът, че оспорваното решение е мярка с общо приложение е неотносим. Дело, заведено от дружество относно държавна помощ е допустимо, само ако нейното положение на партньор на Комисията е засегнато от оспорваното решение (решения на Съда от 2 февруари 1988 г., Van der Kooy и др./Комисия, 67/85, 68/85 и 70/85, Recueil, стр. 219, и от 24 март 1993, CIRFS и др./Комисия, C-313/90, Recueil, стр. I-1125).

27. По това дело, положението на ADL като партньор на Комисията се оценява от следните фактори:

- нейните функции да представлява и защитава интересите на всички частни авиационни дружества, установени в Германия;
- нейния статус на заинтересована трета страна по смисъла на член 93, параграф 2 от Договора, по силата на който Комисията е задължена да Ж разреши да участва в процедурата, предвидена съгласно тази разпоредба (решения на Съда от 19 май 1993 г., Cook/Комисия, C-198/91, Recueil, стр. I-2487, и от 15 юни 1993 г., Matra/Комисия, C-225/91, Recueil, стр. I-3203);
- фактът, че Ж е предоставен изричен мандат от нейните членове да защитава техните интереси по тази процедура и че тя е задължена да им докладва за резултатите от преговорите, провеждани с Комисията;
- нейното активно участие в процедурата чрез представяне на писмени коментари на 18 февруари и 19 март 1994 г.; представянето на експертен доклад, изготвен през март 1994 г. от фирмата Price Waterhouse; нейното присъствие на 30 март 1995 г. на заседание по предварителния експертен доклад, изготвен през февруари 1995 г. от фирмата Jet Finance; и поддържането на неофициални контакти с Главна дирекция „Транспорт” и члена на Комисията, отговарящ за транспорта;
- нейния статус на привилегирован партньор на правителството на Германия и по-специално на Министерство на транспорта; в това си качество ADL присъства на няколко заседания, на които в присъствието на представители на различни компетентни федерални министерства, тя се е застъпила в полза на разширяването на приложното поле на член 82е от ESTDV (вж. документите, представени като приложение К 14 към коментарите по възражението за недопустимост).

28. На следващо място ищците оспорват, че търговските сдружения имат привилегирована роля в процедурата, предвидена от член 93, параграф 2 от Договора. Те са в по-добро положение, в сравнение с техните членове, да представят случая с техния сектор пред Комисията (заключение на генералния адвокат Sir Gordon Slynn по делото Van der Кооу и др./Комисия, упоменато по-горе, на стр. 246). Следователно, ако в края на тази процедура Комисията приеме неблагоприятно решение, привилегированата роля на тези сдружения трябва да им дава възможност да подадат иск срещу това решение.

29. От тези фактори следва, според тях, че положението на ADL, в качеството Ж на партньор на Комисията, е засегнато от оспорваното решение. Според тях, следователно искът е допустим.

30. Тъй като ищците са подали само един иск измежду тях, те твърдят, че не е необходимо съгласно прецедентната практика на Съда, да се проверява дали HLF има право на иск (Решение CIRFS и др./Комисия, упоменато по-горе, точка 31).

31. От друга страна, ако Съдът констатира, че искът на ADL е недопустим, ищците като алтернатива приемат, че HLF е непосредствено и лично засегнат от оспорваното решение.

32. Те твърдят, че HLF е непосредствено засегнат. На първо място, това е едно от предприятията, което се възползва от схемата, предвидена от член 82е от ESTDV, чието разширено приложение се забранява в оспорваното решение (Решение на Съда от 17 септември Philip Morris/Комисия, 730/79 точка 5). На второ място, Германия няма право на преценка при прилагането на това решение (заключение на генералния адвокат г-н Verloren van Themaat по Решение на Съда от 17 януари 1985г., Piraiki-Patraiki и др./Комисия, 11/82, Recueil, стр. 207, 220, 216 и 217).

33. Те твърдят, че HLF е лично засегнат. Въпреки че оспорваното решение е мярка с общо приложение, HLF е в положение, което го отличава от всички останали субекти поради четири причини (Решения на Съда Plaumann/Комисия, упоменато по-горе, стр. 223 и от 18 май 1994 г. C-309/89 Codorniu/Съвет C-309/89, Recueil, стр. I-1853, точка 19).

34. На първо място, член 82е от EStDV се прилага непосредствено спрямо него, без някакъв инструмент за прилагането му, необходим на национално ниво. Възможността за използване на специалното амортизационно третиране, предвидено в тази разпоредба, следователно за него е пряка, безусловна и индивидуална привилегия. В резултат на оспорваното решение той се лишава от тази привилегия, считано от 1 януари 1995 г. Следователно, това решение, по отношение на HLF, е сходно с акт с индивидуално приложение. В качеството си на бенефициент на мярка, забранена с оспорваното решение, следователно HLF има право да подаде иск, дори ако това решение е с адресат Германия (Решения на Съда Philip Morris/Комисия, упоменато по-горе, точка 5, и от 9 март 1994 г., TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, Recueil, стр. I-833, точка 14).

35. На второ място, в качеството си на заинтересована трета страна по смисъла на член 93, параграф 2 от Договора, HLF се ползва с процесуалните гаранции, даващи му право да участва в процедурата, предвидена съгласно тази разпоредба и да представя становища пред Комисията (Решения на Съда от 14 ноември 1984 г. Intermills/Комисия 323/82, Recueil, стр. 3809, точка 16; Cook/Комисия, упоменато по-горе, точка 24 и Matra/Комисия, упоменато по-горе, точка 18). Това обстоятелство само по себе си му дава право да заведе дело, за да се увери, първо, дали неговите процесуални гаранции са спазени и второ, дали оспорваното решение нарушава правото на Общността (Решение на Съда от 28 януари 1986 г., Sofaz и др./Комисия, 169/84, и определенията на председателя на Първоинстанционния съд от 15 декември 1992 г., CCE de la Société générale des grandes sources и др./Комисия, T-96/92 R, Recueil, стр. II-2579, точка 33, и от 2 април 1993 г., CCE Vittel и CE Pierval/Комисия, T-12/93 R, Recueil, стр. II-449, точка 22). Ето защо не е без значение, дали HLF е участвал или не в процедурата, предвидена съгласно член 93, параграф 2 от Договора (Решение на Първоинстанционния съд от 27 април 1995 г., CCE de la Société générale des grandes sources и др./Комисия, T-96/92, Recueil, стр. II-1213, точка 36, CCE de Vittel и др./Комисия, T-12/93, Recueil, стр. II-1247, точка 47, и от 11 юли 1996 г., Métropole télévision и др./Комисия, T-528/93, T-542/93, T-543/93 и T-546/93, Recueil, стр. II-649, точка 62).

36. На трето място, във всички случаи HLF наистина е участвал в процедурата по член 93, параграф 2, съгласно критериите, посочени в точки 24 и 25 от Решението Sofaz и др./Комисия, упоменато по-горе. Съвместно с ADL, той е представил в два случая писмени становища пред Комисията, представил е експертен доклад, изготвен от Price Waterhouse и е поддържал тесни контакти с Комисията (вж. точка 27 по-горе).

37. В тази връзка, HLF не може да бъде критикуван, че не е в основата на жалбата, която е довела до започване на процедурата (Делото Cofaz и др./Комисия, упоменато по-горе, точки 24 и 26). Като бенефициент на инструмента за амортизации, предвиден от член 82е от EStDV, той е встъпил в подкрепа на разширяване приложното поле на тази разпоредба, а не срещу това. По сходен начин, от него не може да се изисква да покаже, че неговото положение на пазара е съществено засегнато от оспорваното решение (Cofaz и др./Комисия, упоменато по-горе, точка 25). Този критерий е относим, само когато се определя дали е допустим иск, подаден от конкурент на предприятие, което се ползва от оспорваната помощ (заключение на генералния адвокат Verloren van Themaat по Решението Cofaz и др./Комисия, упоменато по-горе, Recueil, стр. 392, 406).

38. На четвърто място, правната защита на HLF зависи изключително много от това дали настоящият иск е допустим. И член 82е от EStDV, и оспорваното решение са непосредствено приложими спрямо него. Тъй като на национално ниво не се изисква никакъв инструмент за приложението му, HLF не може да заведе дело пред германски съд и по този начин да се определи дали оспорваното решение е действително – чрез преюдициално запитване на Съда съгласно член 177 от Договора (Решения на Първоинстанционния съд от 22 октомври 1996 г., Salt Union/Комисия, T-330/94, Recueil, стр. II-1475, точка 39, и от 7 ноември 1996 г., Roquette Frères/Съвет, T-298/94, Recueil, стр. II-1531, точка 45).

Съображения на Съда

39. Необходимо е да се провери, първо, правото на иск на HLF и второ, това на ADL.

Locus standi на HLF

40. Съгласно член 174, параграф 4 от Договора, физически или юридически лица могат да оспорват решения, които са адресирани до тях или решения, които въпреки че са под формата на регламент или решение, адресирано до друго лице, ги засягат лично и непосредствено.

41. Следователно дали искът, заведен от HLF е допустим, зависи от това дали оспорваното решение, което е с адресат Германия, засяга HLF лично и непосредствено.

42. Установена прецедентна практика е, че лица, извън адресатите на решението могат да бъдат лично засегнати по смисъла на член 173, параграф 3 от Договора, само ако решението ги засяга поради определени характеристики, които са им присъщи или поради фактически обстоятелства, при които те се отличават от всички останали лица, и по силата на тези фактори те се отличават индивидуално, по същия начин, както адресатите (Решение Plaumann/Комисия, упоменато по-горе, стр. 223, Определение на Първоинстанционния съд от 9 август 1995 г., Greenpeace и др./Комисия, T-585/93, Recueil, стр. II-2205, точка 48, потвърдено с Решение на Съда от 2 април 1998 г., Greenpeace Council и др./Комисия, C-321/95 P, Recueil, стр. I-1651, точки 27-28, и Решения на Първоинстанционния съд от 13 декември 1995 г., Exporteurs in Levende Varkens и др./Комисия, T-481/93 и T-484/93, Recueil, стр. II-2941, точка 51, и Kahn Scheervaart/Комисия, упоменато по-горе, точка 37).

43. По настоящото дело, като забранява разширеното приложение на член 82е от EStDV от 1 януари 1995 г. до 31 декември 1999 г., оспорваното решение засяга положението на всяко физическо или юридическо лице, което придобива ново въздухоплавателно средство, регистрирано в Германия и използвано с търговска цел за международен транспорт на стоки или хора, или за други услуги, извършвани извън Германия. Тези лица, включват, по-специално авиационни дружества, икономически субекти, които купуват самолети, за да ги дават на лизинг, и такива, които предлагат индивидуални въздушнотранспортни услуги.

44. Освен това, на заседанието, страните са заявили, че всяко лице, което придобива акции в инвестиционен фонд, в чийто капитал е включено едно или повече въздухоплавателно средство, има право на специалното амортизационно третиране, предвидено от член 82е от EStDV. По този начин, тези лица също са засегнати от оспорваното решение.

45. Тъй като забранява разширеното прилагане на данъчни разпоредби с общо приложение, оспорваното решение, въпреки че е адресирано до държава-членка, изглежда на потенциалните бенефициенти на тези разпоредби, като мярка с общо приложение, която се отнася за ситуации, които са определени обективно и предизвикват правни последици за категория лица, установени по общ и абстрактен начин.

46. Следователно, HLF не може да твърди, че привилегията, от която оспорваното решение го лишава, е от индивидуален характер. Като забранява разширеното прилагане на член 82е от EStDV, това решение го засяга само по силата на неговото обективно положение на потенциален бенефициент на въпросния инструмент за определяне на амортизациите, по същия начин както всеки друг икономически субект, който е или може да бъде в бъдеще в същото положение. Решения на Съда от 14 юли 1983 г., Spijker/Комисия, 231/82, Recueil, стр. 2559, точка 9, Piraiki-Patraiki/Комисия, упоменато по-горе, точка 14, и Van der Kooy и др./Комисия, упоменато по-горе, точка 15).

47. Освен това, обстоятелството, че HLF е заинтересована трета страна по смисъла на член 93, параграф 2 от Договора, не може да му осигури право на иск, което му дава възможност да заведе иск срещу оспорваното решение.

48. В процедурата, установена в член 93 от Договора, предварителният етап за разглеждане на помощ съгласно член 93, параграф 3, който е предназначен единствено, за да даде възможност на Комисията да формира предварително становище за частичното или цялостно съответствие на въпросната помощ, трябва да се разграничава от проверката съгласно член 93, параграф 2 (Решение на Съда от 2 април 1998 г., Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, Recueil, стр. I-1719, точка 38). Този етап на проверка е предназначен да предостави на засегнатите лица гаранция за разглеждане на техния случай и да даде възможност на Комисията да бъде напълно запозната с всички факти по делото (Решения на Съда от 12 юли 1973 г., Комисия/Германия, 70/72, Recueil, стр. 813, точка 19, от 20 март 1984 г., Германия/Комисия, 84/82, Recueil, стр. 1451, точка 13, и Комисия/Sytraval et Brink's France, упоменато по-горе, точка 38; Решение на Първоинстанционния съд от 15 септември 1998 г., BFM и EFIM/Комисия, T-126/96 и T-127/96, непубликувано в Recueil, точка 45). Поради тази причина само член 93, параграф 2 от Договора възлага на Комисията

задължение да уведоми засегнатите страни да представят техните коментари (Решения упоменати по-горе Германия/Комисия, точка 13, Cook/Комисия, точка 22, и Matra/Комисия, точка 16, и Решение на Първоинстанционния съд от 16 септември 1998 г., Waterleiding Maatschappij/Комисия, T-188/95, непубликувано в Recueil, точка 52).

49. Физическо или юридическо лице може да бъде лично засегнато поради своя статус на заинтересована трета страна, само по силата на решение на Комисията, което отказва да даде ход на етапа на проверка, предвиден в член 93, параграф 2 от Договора (Решения упоменати по-горе Cook/Комисия, точки 23-26, Matra/Комисия, точки 17-20, Комисия/Sytraval et Brink's France, точки 40 и 41, както и точки 47 и 48, е Решение на Първоинстанционния съд от 15 септември 1998 г., BP Chemicals/Комисия, T-11/95, непубликувани в Recueil, точки 88 и 89). В такъв случай, този етап може да обезпечи, че процесуалните гаранции на лицето са съблюдавани, само ако то има право да оспорва това решение пред съдебни органи на Общността (Решения упоменати по-горе Cook/Комисия, точка 23, Matra/Комисия, point 17, Комисия/Sytraval et Brink's France, точка 40, и BP Chemicals/Комисия, point 89). От друга страна, ако, както в настоящото дело, Комисията е приела своето решение в края на етапа за проверка, заинтересованите трети страни на практика са се възползвали от своите процесуални гаранции, така че те повече не могат да се считат, единствено по силата на своя статус, за лично засегнати от това решение.

50. Относно участието на HLF в процедурата по член 93, параграф 2 от Договора, това обстоятелство само по себе си не е достатъчно, за да го отличи индивидуално, както би отличило адресата на оспорваното решение.

51. Съгласно прецедентната практика на Съда по въпросите на държавните помощи, участието в упоменатата по-горе процедура е само един от факторите, които дават възможност да се установи дали едно физическо или юридическо лице е лично засегнато от решението, за чиято отмяна то претендира (Решение Sofaz и др./Комисия, упоменато по-горе, точка 25, и определение на Първоинстанционния съд от 12 февруари 1998 г., Comité d'entreprise de la Société française de production e.a./Комисия, T-189/97, Recueil, стр. II-335, точка 44).

52. И на последно място, дори бележката, направена от HLF в смисъл че германското национално законодателство може да не осигури правен механизъм за обезщетение, не може да представлява основание Съдът да надвишава пределите на своята юрисдикция, определени в член 173, параграф 4 от Договора (Определения на Съда от 23 ноември 1995 г., Asocarne/Съвет, C-10/95 P, Recueil, стр. I-4149, точка 26, и от 24 април 1996 г., CNRAAP/ Съвета, C-87/95 P, Recueil, стр. I-2003, точка 38, и Решение Kahn Scheervaart/Комисия, упоменато по-горе, точка 50).

53. Следователно, HLF не е успял да докаже наличието на присъщи за него характеристики или че е в положение, освен участието му в процедурата, предвидена от член 93, параграф 2 от Договора, които да го отличат от всеки друг потенциален бенефициент на предвидения механизъм за определяне на амортизация, въведен от член 82e от EStDV.

54. При тези обстоятелства, искът трябва да бъде обявен за недопустим, по отношение на HLF, като не е необходимо да се проверява дали той е непосредствено засегнат от оспорваното решение.

Locus standi на ADL

55. Установена прецедентна практика на съда е, че сдружения, формирани да подпомагат общите интереси на категории лица не могат да се считат по смисъла на член 173, параграф 4 от Договора за лично засегнати от мярка, която засяга общите интереси на тази категория (вж., по-специално определението Greenpeace и др./Комисия, упоменато по-горе, точка 59, потвърдено от Съда в Greenpeace Council и др./Комисия, упоменато по-горе, и Определение на Съда от 18 декември 1997 г., Sveriges Betodlares и Henrikson/Комисия, C-409/96 P, Recueil, стр. I-7531, точка 45).

56. Според прецедентната практика, при липсата на специални обстоятелства, като ролята, която би могла да играе в процедурата, за приемането на въпросната мярка, такова дружество определение Sveriges Betodlares and Henrikson/Комисия, упоменато по-горе, точка 45).

57. При настоящото дело, вече е установено, че HLF, който е член на ADL, сам не е лично засегнат от оспорваното решение. Нещо повече, ADL не е успяла да представи доказателства в подкрепа на твърдението си, че другите Ж членове имат право да подадат иск, който е допустим. Следователно, не може да се счита, че ADL легитимно е заела мястото на един или повече от своите членове (вж. Решения на Първоинстанционния съд от 6 юли 1995 г. АИТЕС и др./Комисия, T-47/93, T-448/93 и T-449/93, Recueil, стр. II-1971, точка 62).

58. Следователно, необходимо е да се провери дали тя може да оправдае своето право на иск по силата на специални обстоятелства.

59. Позовавайки се на решенията по делата Van der Кооу и др./Комисия и CIRFS и др./Комисия, упоменати по-горе, ADL приема, че тя има специално право на иск, тъй като нейното положение на партньор на Комисията е засегнато от оспорваното решение. В подкрепа на този аргумент, тя изтъква, че а) тя е представител на въпросния сектор; б) тя е заинтересована страна; в) тя има мандат, предоставен Ж от нейните членове да защитава техните интереси в процедурата съгласно член 93, параграф 2 от Договора; г) тя активно участва в тази процедура и д) тя е привилегирован партньор на правителството на Германия.

60. Първите четири точки само показват, че ADL е встъпила с Комисията, за да защитава колективните интереси на нейните членове. Следователно, те не могат да установят, че има специално право на иск със самостоятелно право да бъде заведено дело срещу оспорваното решение.

61. По отношение на нейното положение на партньор на правителството на Германия, от представените в приложение К 14 документи става ясно, че Министерството на транспорта е изискало ADL да присъства на три заседания, за да обмени информация и да определи, заедно с другите участници, общ курс на поведение спрямо Комисията. Присъствието на тези заседания не може да даде на ADL статус на преговарящ по смисъла на решенията по делата Van der Кооу и др./Комисия и CIRFS и др./Комисия, упоменати по-горе.

62. За разлика от дружеството, ищец по Van der Kooy и др./Комисия, ADL не е преговаряла и подписвала споразумение, което да установи или да разшири приложението на данъчни разпоредби, оспорени от Комисията, и, за да влезе в сила оспорваното решение от нея не се изисква да започне нови преговори или да сключи ново споразумение за тези разпоредби.

63. Отново, за разлика от дружеството, ищец по делото CIRFS и др./Комисия, не е играла никаква роля при реструктурирането на авиационния сектор чрез преговори с Комисията, за установяването, разширяване на приложението и приемането на ограничения на държавната помощ в този сектор.

64. При тези обстоятелства, искът трябва да бъде обявен за недопустим и по отношение на ADL.

65. Да се счете искът на ADL за допустим при фактичката обстановка на това дело, при което нейните членове не са лично засегнати и самата няма собствено право на иск, би имало за последица разрешаването на физически и юридически лица да заобикалят член 173, параграф 4 от Договора посредством колективен иск (вж. Решение АПЕС и др./Комисия, упоменато по-горе, точка 60).

66. От упоменатото по-горе следва, че искът е недопустим в неговата цялост.

По съдебните разноски

67. Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна следва да бъде осъдена да плати разноските, ако е направено такова искане. Тъй като ищите не са обосновали своите твърдения, те се осъждат да заплатят съдебните разноски, тъй като това е поискано от Комисията.

По изложените съображения Първоинстанционният съд (пети разширен състав), реши:

1. Отхвърля иска като недопустим.

2. Осъжда ищите солидарно и поотделно да заплатят разноските.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 11 февруари 1999 година.

Подписи